

Arrest

nr. 255 358 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 november 2019 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 januari 2021 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.11.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

*[O.,Z.A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Somalië
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 zijn bijlage 26 voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 ook een nationaliteitsverklaring voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)”.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “bijzijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum

en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag”.

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: “de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)”.

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

4. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover hij beschikt. De verzoekende partij voegde een kopie toe van zijn “bijlage 26quinquies” en een “declaration of Nationality” van de Somalische ambassade in Brussel, waaruit zijn identiteit blijkt (zie stuk 1 en 2 bij de aanvraag).

Inzake deze voorgebrachte attesten stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt (stuk 1):

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 zijn bijlage 26 voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoot dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 ook een nationaliteitsverklaring voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoot dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle

ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

De determinerende reden om het verzoek tot machtiging van verblijf onontvankelijk te verklaren is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, de reden dat verzoeker "niet aantoon" dat elk document "niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen". Hieruit mag dus worden afgeleid dat de gemachtigde stelt dat de voorgelegde documenten wél zouden opgesteld zijn op basis van de loutere verklaringen van verzoeker, minstens wordt volgens verweerder het tegendeel niet aangetoond.

Hierom zou, volgens de gemachtigde, niet voldaan zijn aan de vereisten van artikel 9ter, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

5. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende "bewijselement", in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest.

Verzoeker kan aldus een "bijlage 26quinquies" en een "declaration of Nationality" van de Somalische ambassade in Brussel aanhalen als dergelijk bewijselement, zoals dit het geval is in de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 9 november 2020.

Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toe om te beoordelen of deze ingeroepen bewijselementen voldoen aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

6. Het komt aldus toe aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om een beoordeling te maken van de ingeroepen bewijselementen, zoals de bijlage 26quinquies en de "Declaration of Nationality", op basis van de criteria van 9ter, §2 Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Uit de "Declaration of Nationality" - een document uitgereikt door de Somalische ambassade in Brussel (een daartoe bevoegde overheid) - kan worden opgemaakt wat de volledige naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van verzoeker uitmaakt. Op de "Declaration of Nationality" is bovendien een foto aangebracht, waaruit een fysieke band blijkt tussen de titularis en de verzoekende partij. Het document werd bovendien opgesteld in drie talen (Engels, Frans en Nederlands), voorzien van een datum, stempels en handtekening. De authenticiteit van dit document staat bovendien niet ter discussie.

Deze verklaring werd bovendien niet opgesteld op basis van de loutere verklaringen van verzoeker, zoals kan worden afgeleid uit het voorgebrachte document zelf.

Het document vat dan ook aan met "This Embassy declares that" ("deze ambassade verklaart dat") om vervolgens de verschillende vereiste persoonsgegevens van verzoeker te bevestigen.

De bevestiging gaat uit van de Somalische autoriteiten. Deze vaststelling kan worden gemaakt op basis van het voorgebrachte document zelf.

De vraag om dit document op te stellen, en dus de persoonsgegevens van verzoeker formeel te bevestigen, werd wél opgesteld op vraag van verzoeker: "This declaration is issued on the request of the concerned person for the purposes authorized by law" ("deze verklaring wordt afgeleverd op verzoek van de aanvraag voor het gebruik zoals toegestaan door de wet").

Dat verzoeker gevraagd heeft om dergelijk attest te verkrijgen, betekent dus geenszins dat de vermeldingen in het attest zelf louter op basis van de verklaringen van verzoeker werden opgesteld. In het tegengestelde geval zou moeten aangenomen worden dat eenieder dergelijk attest kan vragen aan de Somalische ambassade in Brussel, hetgeen duidelijk niet het geval is. De vermelde gegevens in het attest werden bevestigd door de Somalische autoriteiten (This Embassy declares that", oftewel: "deze ambassade verklaart dat").

Zoals blijkt uit het attest zelf, werd dit niet “opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene”, in tegenstelling tot de stelling van de verwerende partij.

Het oordeel van de verwerende partij is hierom in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet en getuigt van een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling.

7. De verzoekende partij betwist, naast de beoordeling van het “Declaration of Nationality”, tevens de gemaakte beoordeling door verweerder over de bijgebrachte bijlage 26quinquies.

Uit de bijlage 26quinquies - een document uitgereikt door verweerder (een daartoe bevoegde overheid) - kan worden opgemaakt wat de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van verzoeker uitmaakt. De vermelde gegevens stemmen bovendien overeen met de vermeldingen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zijn identiteit niet ter discussie staat. Op de bijlage 26quinquies is bovendien een foto aangebracht, waaruit een fysieke band blijkt tussen de titularis en de verzoekende partij.

Het oordeel van de verwerende partij is hierom in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet en getuigt van een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling.

8. Het is daarom onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, dat de gemachtigde oordeelt dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden duidelijk de determinerende motieven aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de beslissing wordt verwezen naar de door verzoeker ingediende aanvraag van 9 november 2019 en naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in de aanvraag zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in “§ 2”, of dat de aanvraag het bewijs voorziet in “§ 2”, derde lid niet bevat. De verwerende partij specificeert vervolgens dat verzoeker bij zijn aanvraag een bijlage 26 en een nationaliteitsverklaring heeft voorgelegd, maar dat die bewijselementen zijn identiteit niet kunnen aantonen zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid aangezien verzoeker niet aantoont dat die documenten niet werden verkregen op basis van loutere verklaringen. Er wordt vervolgens toegelicht dat verzoeker in zijn aanvraag evenmin heeft ingeroepen vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Tenslotte wordt nog toegevoegd dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld dienen te zijn op het ogenblik van de indiending van de initiële aanvraag.

De beslissing luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 zijn bijlage 26 voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 09.11.2019 ook een nationaliteitsverklaring voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn

van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

Voormelde motiveringen laten verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont verder niet aan dat de toepasselijke wettelijke bepaling op foutieve wijze zou zijn toegepast. Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;”

Verzoeker legde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een bijlage 26 en een “declaration of Nationality” voor. Het is geenszins kennelijk onredelijk die documenten niet te aanvaarden als identiteitsbewijs aangezien verzoeker niet aantoont dat die documenten niet werden verkregen op basis van loutere verklaringen.

Overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient een vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden, zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr.193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan gesteld worden, kan aanvaard worden.

Met betrekking tot artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden stelt de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt.

Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr.

De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad

voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-0771/001, 145-146). (eigen markering)

In het arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 heeft het Grondwettelijk Hof er eveneens op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.”

Aldus blijkt dat “elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld” neergelegd kan worden ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

De vraag stelt zich of de waarachtigheid van het voorgelegde document ter discussie kan worden gesteld.

Nu in het document getiteld “declaration of nationality” letterlijk geciteerd wordt dat “deze verklaring wordt afgeleverd op verzoek van de aanvrager(…)” kan niet worden vastgesteld dat het document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Verzoekers betoog, dat in het document ook te lezen staat “deze ambassade verklaart” doet daaraan geen afbreuk.

Waar hij verder stelt dat de bijlage 26 quinques ook zou voldoen aan de vereisten om de identiteit aan te tonen, laat hij na te weerleggen dat die bijlage niet zou zijn opgesteld op basis van verklaringen van hemzelf.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De in casu relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

[...]"

Op lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de verschillende voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is ook mogelijk dat verschillende bewijselementen worden voorgelegd die, samen genomen, de constitutieve elementen van identiteit bevatten. In dit laatste geval dient elk bewijselement minstens te voldoen aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van deze wetsbepaling. De verplichting om de identiteit aan te tonen vervalt voor de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende dat nog niet definitief is afgewezen of in het kader waarvan sprake is van een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State. Aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Het wordt niet betwist dat verzoeker in casu niet was vrijgesteld van het leveren van het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Als bewijs van zijn identiteit voegde verzoeker bij zijn aanvraag de volgende stukken:

- een bijlage 26quinquies die was opgesteld naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 28 maart 2019;
- een nationaliteitsverklaring van de Somalische ambassade in België van 21 januari 2019.

Inzake de beide stukken oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat deze niet voldoen aan de vereiste voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker "niet aantoont dat [deze documenten] niet [werden] verkregen op basis van loutere verklaringen". De aanvraag wordt dan ook onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker in de aanvraag zijn identiteit niet heeft aangetoond op de wijze bepaald in § 2 van dit wetsartikel.

Wat de voorgelegde nationaliteitsverklaring betreft, stelt verzoeker allereerst dat dit document voldoet aan de overige vereisten zoals gesteld in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoeker dat dit document niet is opgesteld louter op basis van zijn verklaringen en dit afdoende blijkt uit dit document. Zo wijst hij erop dat het document aanvat met "Deze Ambassade verklaart dat", om vervolgens de verschillende vereiste persoonsgegevens te bevestigen. Hij benadrukt dat de bevestiging uitgaat van de Somalische autoriteiten. De vermelding dat "Deze verklaring wordt afgeleverd op verzoek van de aanvrager voor het gebruik zoals toegestaan door de wet" betekent volgens hem gewoon dat het document op zijn vraag is opgemaakt, maar niet dat de vermeldingen in het attest louter op basis van zijn verklaringen zijn opgesteld.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat de nationaliteitsverklaring vermeldt dat deze "wordt afgeleverd op verzoek van de aanvrager". Gelet op deze vermelding kan volgens verweerder

“niet worden vastgesteld dat het document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”. De overige vermeldingen in dit document doen volgens verweerder geen afbreuk aan deze vaststelling. Verweerder is bijgevolg van mening dat er wel degelijk grond is om de waarachtigheid van dit stuk ter discussie te stellen.

De nationaliteitsverklaring van de Somalische ambassade in België van 21 januari 2019, die een foto van de betrokkene bevat, is opgesteld in de volgende bewoordingen:

[...]
- Deze Ambassade verklaart dat
[...]
[volledige naam en geboorteplaats- en datum]
[...]
- is van Somalische nationaliteit [...]
[...]
- Deze verklaring wordt afgeleverd op verzoek van de aanvrager voor het gebruik zoals toegestaan door de wet.
[...].

In de door verweerder in zijn nota met opmerkingen zelf aangehaalde parlementaire voorbereiding wordt een getuigschrift van nationaliteit aangehaald als voorbeeld van een document dat kan worden aanvaard als bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds werd aangehaald, betwist verweerder niet dat de voorgelegde nationaliteitsverklaring de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van de betrokkene vermeldt, dat zij is uitgereikt door de bevoegde overheid en dat zij toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene. Verweerder heeft enkel geoordeeld dat niet is voldaan aan de vereiste dat het document niet mag zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

In tegenstelling tot wat verweerder stelt, volgt uit het gegeven dat de nationaliteitsverklaring is afgeleverd op vraag van verzoeker nog niet dat de inhoud van dit stuk louter steunt op zijn verklaringen, of er twijfel rijst hieromtrent. Dergelijke verklaringen worden ook zo goed als altijd afgeleverd op vraag van de betrokkene, en niet op eigen initiatief van de (buitenlandse) overheid.

Inhoudelijk kan in het voorgelegde stuk worden gelezen dat de Somalische ambassade in België *“verklaart dat”* de persoon met de vermelde volledige naam en geboortedatum en -plaats van Somalische nationaliteit is, zodat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat deze ambassade bevestigt dat de persoon met deze identiteitsgegevens de Somalische nationaliteit heeft. Er blijkt geenszins dat deze nationaliteitsverklaring louter zou steunen op verzoekers eigen verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad het kennelijk onredelijk en niet getuigen van een zorgvuldige feitenvinding waar in de bestreden beslissing, met betrekking tot de voorgelegde nationaliteitsverklaring, wordt geoordeeld dat deze niet voldoet aan de vereiste dat zij niet is opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. In de nota met opmerkingen geeft verweerder aan dat dit volgens hem volgt uit het gegeven dat de verklaring is afgeleverd op vraag van verzoeker, maar dit gegeven volstaat niet om vast te stellen dat de inhoud van dit stuk louter steunt op de eigen verklaringen van verzoeker.

De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat in het kader van de beoordeling van de door verzoeker ingediende verzoeken voor internationale bescherming zijn Somalische nationaliteit op zich ook niet in twijfel werd getrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS